

**Справа “Олександр Булинько проти України”
(Alexandr Bulynko v. Ukraine)
та “Булинько проти України”
(Bulynko v. Ukraine)**

У рішеннях, ухвалених 21 червня 2005 року, Суд постановив, що у справі “Олександр Булинько проти України”:

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції,
- було порушено ст. 1 Першого протоколу до Конвенції;

у справі “Булинько проти України”:

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявникам у обидвох справах по 1000 євро на відшкодування моральної шкоди і судових витрат.

Обставини справ

Заявник у першій справі – Олександр Іванович Булинько, громадянин України, народився 1931 року, помер у липні 2003 року. Заяву п. Булинька підтримала його дочка п. Т.А. Швайко. У другій справі заявницею є Раїса Петрівна Булинько, громадянка України, народилась 1935 року і проживає у м. Торезі Донецької області.

Стосовно обидвох заявників були ухвалені судові рішення про стягнення заборгованих їм виплат.

У справі п. Олександра Булинька було ухвалено рішення про стягнення з державної шахти “Донецька”, на якій він раніше працював, 17038 грн. заборгованої йому допомоги за інвалідністю.

Виконавче провадження стосовно цього рішення було розпочато у березні 2001 року. Втім у зв’язку з відсутністю коштів на рахунках підприємства-боржника рішення не виконувалось упродовж тривалого періоду. Лише у травні 2003 року заявнику було виплачено повну суму боргу.

У справі п. Раїси Булинько було ухвалено рішення про стягнення з державної компанії “Торезантрацит”, працівницею якої вона була, 2 380 грн. заборгованої їй заробітної плати.

Виконавче провадження стосовно цього рішення було розпочато у серпні 2000 року. Втім у зв’язку з відсутністю коштів на рахунках підприємства-боржника упродовж майже трьох років це рішення не виконувалось. Повну суму боргу заявниці було виплачено лише у липні 2003 року.

Зміст рішень Суду

Заявники стверджували, що невиконання впродовж тривалого періоду судових рішень на їх користь було порушенням ч. 1 ст. 6 Конвенції. П. Олександр Булинько також скаржився на порушення права на мирне володіння своїм майном (ст. 1 Першого протоколу до Конвенції).

Суд відзначив, що рішення у справах заявників залишались невиконаними впродовж понад двох років.

Суд зауважив, що виконання рішень у повному обсязі відбулось лише після того, як Уряд дізнався, що заявники звернулись до Суду.

Суд вказав, що невиконання судових рішень на користь заявників упродовж понад двох років означало передусім те, що держава істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції

її корисного значення. Суд зауважив, що Уряд жодним чином не пояснив причини такого зволікання. Тому Суд постановив, що мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Стосовно скарги п. Олександра Булинька на порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції Суд відзначив, що відповідно до його прецедентного права невиконання судового рішення на користь особи вважається втручанням у її право на мирне володіння майном, передбачене ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Відтак, стосовно обставин цієї справи Суд вказав, що невиконання рішення упродовж понад двох років було втручанням у право заявника на мирне володіння майном у сенсі першого речення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Суд відзначив, що держава, не виконуючи відповідне судове рішення, тривалий час перешкоджала заявнику отримати гроші, на які він мав право. Суд також звернув увагу на те, що відсутність достатніх коштів у державного підприємства-боржника не могла бути виправданням тривалого невиконання рішення суду. Отож, мало місце порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.